

— Какво мыслишь за господжа — де Барренсъ?

— Мыслиж че сравнявана съ съврѣменныѣ жены тя е была светица.

— Може да имашь право. Богъ да ѝ прости за Винджелфиди!

Стигнахъ въ гостилницѣтъ, Волскый възлѣзваше по слѣбѣтъ тѣй скоро, щото дебелыйтъ и малъкъ Германецъ едва можаше да го слѣдува, и ся спрѣ на първыйтъ завой да си отпочине. Но Волскый го хванъ за рѣкъ и го въвлѣче въ стаѣтъ, затвори вратата и като го пригърна за вратѣтъ съ едниѣтъ си рѣкъ:

— Надѣж ся, казва му, като втренчи очи въ него, че идешъ да ми извѣстишь смъртътъ ѝ.

— Но, господине, отговори доктортъ, като ся искачи отъ рѣцѣтъ му, трѣба да знаешъ че е не прилично да стискашъ така нѣкого. Ще да ти кажъ че не мя интересувать никакъ любовныѣ ти похождения, и идж само да извършж зарѣчваніята на графинѣтъ.

— Това само искамъ да узнаѣж: умрѣла ли е или не? казва му пакъ стремително Волскый; защото само смъртътъ можаше да ѣ оправдае.